

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 kwietnia 2016 r.

Sąd Rejonowy w Bydgoszczy VIII Wydział Gospodarczy

w składzie następującym:

Przewodniczący SSR Sylwia Roszak

Protokolant stażysta Paulina Piotrowska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 7 kwietnia 2016 r. w B.

sprawy z powództwa M. T.

przeciwko (...) Spółce Akcyjnej w Ł.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 1 036,00 zł (jeden tysiąc trzydzieści sześć złotych) z odsetkami od:

- kwoty 832,85 zł w wysokości ustawowej od dnia 16 sierpnia 2013 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku oraz w wysokości ustawowej za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty;

- kwoty 203,15 zł w wysokości ustawowej od dnia 3 grudnia 2014 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku oraz w wysokości ustawowej za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty;

II. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 1080,22 zł (jeden tysiąc osiemdziesiąt złotych dwadzieścia dwa grosze) tytułem zwrotu kosztów procesu;

III. nakazuje zwrócić powodowi ze Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Bydgoszczy kwotę 168,78 zł (sto sześćdziesiąt osiem złotych siedemdziesiąt osiem groszy) tytułem niewykorzystanej zaliczki.

SSR Sylwia Roszak

UZASADNIENIE

Powód M. T. wniósł pozew przeciwko (...) Spółce Akcyjnej w W. o zapłatę kwoty 1036 zł z ustawowymi odsetkami od kwoty 832,85 zł od dnia 16 sierpnia 2013 roku do dnia zapłaty oraz od kwoty 203,15 zł od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty wraz z kosztami procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu powód wskazał, że jest nabywcą wierzytelności przysługującej W. B. od pozwanego z tytułu szkody komunikacyjnej z dnia 15 lipca 2013 roku w motocyklu K. o numerze rejestracyjnym (...) spowodowanej przez kierowcę ubezpieczonego w zakresie OC posiadaczy pojazdów mechanicznych za szkody spowodowane ruchem pojazdów, w firmie pozwanego. Pozwanemu została zgłoszona szkoda. Dalej powód wskazał, iż pozwany uznał swoją odpowiedzialność i wypłacił poszkodowanemu odszkodowanie w kwocie 6866,45 zł. Zdaniem powoda szkoda w pojeździe K. wyniosła 7699,30 zł, zgodnie ze sporządzoną prywatną opinią rzeczoznawcy. Jednocześnie wskazał, iż poza dopłatą odszkodowania dochodzi kwoty 203,15 zł tytułem skapitalizowanych odsetek liczonych od kwoty dopłaconego odszkodowania w wysokości 1904,95 zł od dnia 16 sierpnia 2013 roku do dnia 12 czerwca 2014 roku.

Pozwany w odpowiedzi na pozew wniósł o oddalenie powództwa oraz o zasądzenie kosztów wg norm przepisanych. W uzasadnieniu wskazał, iż postępowanie likwidacyjne zostało przeprowadzone prawidłowo, a wypłacone odszkodowanie w całości rekompensuje szkodę w pojeździe poniesioną przez poszkodowanego.

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 15 lipca 2013 r. pojazd K. o numerze rejestracyjnym (...) należący do W. B. został uszkodzony przez pojazd będący ubezpieczony przez pozwanego w zakresie odpowiedzialności cywilnej.

okoliczności bezsporne

Poszkodowany zgłosiła szkodę pozwanemu w dniu 16 lipca 2013 roku.

okoliczność bezsporna

Ostatecznie pozwany uznał swoją odpowiedzialność i tytułem odszkodowania za uszkodzony pojazd wypłacił poszkodowanemu kwotę 4961,50 zł .

okoliczność bezsporna

W dniu 19 marca 2014 roku powód zawarł z poszkodowanym W. B. umowę sprzedaży wierzytelności przysługującej mu względem pozwanego z tytułu odszkodowania za szkodę powstałą w wyniku zdarzenia z dnia 15 lipca 2013 roku.

Dowód: umowa sprzedaży wierzytelności – k. 8 -11 akt.

Pismem z dnia 19 marca 2014 roku poszkodowany W. B. poinformowała pozwanego o sprzedaży swojej wierzytelności względem niego z tytułu szkody komunikacyjnej z dnia 15 lipca 2013 roku na rzecz powoda.

Dowód: pismo z dnia 19 .03.2013 r. - k. 12 akt

Powód wzywał pozwanego do zapłaty reszty odszkodowania. W wyniku wezwania pozwany w dniu 12 czerwca 2014 roku dopłacił powodowi odszkodowanie z tytułu szkody w wysokości 1904,95 zł

Dowód: wezwanie do zapłaty z dnia 9.05.2013 r. – k. 14 akt, potwierdzenie odbioru – k. 15 akt, decyzja o wypłacie odszkodowania – k. 27-28 akt, przelew – k. 30 akt.

Wysokość koniecznych kosztów naprawy motocykla K. o numerze rejestracyjnym (...) niezbędnych do przywrócenia go do stanu sprzed zdarzenia z dnia 15 lipca 2013 roku wyniosła kwotę 7862,91 zł brutto.

Dowód: pisemna opinia biegłego sądowego S. G. z dnia 1 lutego 2015 r. - k. 96-107 akt.

Sąd zważył, co następuje:

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o przedłożone przez strony dokumenty i pisemną opinię biegłego sądowego S. G..

Należy zaznaczyć, iż ustalając wysokość szkody w samochodzie powoda Sąd kierował się pisemną opinią biegłego sądowego S. G.. Opinię biegłego Sąd uznał za zupełną, jasną i rzeczową. Została sporządzona zgodnie ze wszystkimi wymogami przewidzianymi dla tego typu dokumentów oraz w sposób jasny i precyzyjny odpowiadała na zadane pytania. Opinia biegłego nie została zakwestionowana przez strony.

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w całości.

Poza sporem w sprawie pozostawał fakt odpowiedzialności pozwanego za szkodę w powstałą w dniu 15 lipca 2013 r. Pozwany uznał roszczenie poszkodowanego W. B. co do zasady. Nie była kwestionowana bowiem wina sprawcy szkody, który był ubezpieczony u pozwanego.

Pozwany kwestionował jedynie wysokość szkody.

Zgodnie natomiast z art. 509 § 1 i 2 k.c. wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. Wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki. Cechą charakterystyczną przelewu jest nie wymaganie w zasadzie do jego dojścia do skutku zgody dłużnika. Istotne jest to, że zmiana osoby wierzyciela w wyniku przelewu następuje zatem z zachowaniem tożsamości stosunku zobowiązaniowego pod względem treści i przedmiotu.

W myśl zaś art. 822 § 1 i 4 k.c. przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony. Uprawniony do odszkodowania w związku ze zdarzeniem objętym umową ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej może dochodzić roszczenia bezpośrednio od ubezpieczyciela.

Zatem, w wyniku umowy przelewu wierzytelności z dnia 19 marca 2014 roku zawartej pomiędzy W. B. a powodem, ten ostatni wszedł we wszelkie prawa i obowiązki wynikające z tytułu odszkodowania związanego ze zdarzeniem z dnia 15 lipca 2013 roku w motocyklu K..

Sporna w sprawie była wysokość szkody ponad wypłaconą kwotę odszkodowania, a konkretnie czy koszty naprawy motocykla mogły przewyższyć kwotę 6866,45 zł wypłaconą ostatecznie z tytułu ubezpieczenia.

Zgodnie z art. 34 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli (Dz. U. Nr 124, poz. 1152) z ubezpieczenia OC przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem są zobowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, której następstwem jest śmierć, uszkodzenie ciała, rozstrój zdrowia bądź też utrata, zniszczenie lub uszkodzenie mienia. Stosownie zaś do art. 36 ust. 1 tej ustawy odszkodowanie ustala się i wypłaca w granicach odpowiedzialności cywilnej posiadacza lub kierującego pojazdem, najwyżej jednak do ustalonej w umowie sumy gwarancyjnej. W myśl natomiast art. 436 § 2 k.c. w razie zderzenia się mechanicznych środków komunikacji poruszanych za pomocą sił przyrody wymienione osoby mogą wzajemnie żądać naprawienia poniesionych szkód tylko na zasadach ogólnych. Również tylko na zasadach ogólnych osoby te są odpowiedzialne za szkody wyrządzone tym, których przewożą z grzeczności.

Odnosząc zatem powyższe przepisy do ogólnych norm prawa cywilnego to zgodnie z treścią art. 363 § 1 k.c. naprawienie szkody powinno nastąpić, według wyboru poszkodowanego, bądź przez przywrócenie stanu poprzedniego, bądź przez zapłatę odpowiedniej sumy pieniężnej. Jednakże tylko w sytuacji gdyby przywrócenie stanu poprzedniego było niemożliwe albo gdyby pociągało za sobą dla zobowiązanego nadmierne trudności lub koszty, roszczenie poszkodowanego ogranicza się do świadczenia w pieniądzu. Stosownie do cytowanego przepisu naprawienie szkody może polegać albo na restytucji naturalnej albo na zapłacie odszkodowania naturalnego. Wyboru o którym mowa w § 1 art. 363 k.c. dokonuje się przez złożenie stosownego oświadczenia drugiej stronie. Przywrócenie rzeczy uszkodzonej do stanu poprzedniego polega na doprowadzeniu jej do stanu używalności w takim zakresie, jaki istniał przed wyrządzeniem szkody. Jeżeli do osiągnięcia tego celu konieczne jest użycie nowych elementów, to poniesione na nie wydatki wchodzą w skład kosztów naprawienia szkody przez przywrócenie rzeczy do stanu poprzedniego.

W konsekwencji powyższe wydatki obciążają osobę odpowiedzialną za szkodę.

Powszechnie przyjmuje się, iż w polskim systemie prawnym obowiązuje zasada pełnego odszkodowania. Zakres obowiązku naprawienia szkody normuje zaś w podstawowy sposób art. 361 k.c. Nakłada on – co do zasady – na zobowiązanego do naprawienia szkody odpowiedzialność ograniczaną normalnymi następstwami działania lub zaniechania z którego szkoda wynika oraz stratami, które poszkodowany poniósł bądź (także) korzyściami, których w wyniku wyrządzenia szkody nie uzyskano.

W niniejszym stanie faktycznym mamy do czynienia z kolizją drogową i powstałą w ten sposób szkodą majątkową. Motocykl należący do W. B., który zbył swoją wierzytelność na rzecz powoda uległ uszkodzeniu – i co za tym idzie – naprawienie doznanego w ten sposób uszczerbku wymaga zapłacenia określonej sumy pieniężnej. Zgodnie z uchwałą Sadu Najwyższego z 13 czerwca 2003 roku (III CZP 32/03; OSNC 2004/4/51), którą kieruje się orzekający w niniejszej sprawie Sąd: „odszkodowanie przysługujące od ubezpieczyciela odpowiedzialności cywilnej za uszkodzenie pojazdu mechanicznego obejmuje niezbędne i ekonomicznie uzasadnione koszty naprawy pojazdu, ustalone według cen występujących na lokalnym rynku”.

Przeprowadzone postępowanie dowodowe jednoznacznie wykazało, że wysokość szkody - koszt naprawienia motocykla K. w celu przywrócenia go do stanu sprzed zdarzenia - przekraczał przyznaną poszkodowanej w toku postępowania likwidacyjnego kwotę 6866,45 zł.

Sąd w niniejszym składzie podziela również pogląd wyrażony przez Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 5 listopada 1980 r. (III CRN 223/80), iż przywrócenie rzeczy uszkodzonej do stanu poprzedniego polega na doprowadzeniu jej do stanu używalności w takim zakresie, jaki istniał przed wyrządzeniem szkody. Jeżeli do osiągnięcia tego celu konieczne jest użycie nowych elementów, to poniesione na nie wydatki wchodzi w skład kosztów naprawienia szkody przez przywrócenie rzeczy do stanu poprzedniego. W konsekwencji powyższe wydatki obciążają osobę odpowiedzialną za szkodę. Zwiększenie wartości rzeczy (samochodu) po naprawie można by uwzględnić tylko wówczas, gdyby chodziło o wykonanie napraw takich uszkodzeń, które istniały przed wypadkiem, albo ulepszeń w stosunku do stanu przed wypadkiem.

W przedmiotowej sprawie pozwany nie wykazał, iż było możliwe przywrócenie motocykla K. do stanu sprzed zdarzenia za wypłaconą kwotę 6866,45 zł. Jak wynika z opinii biegłego sądowego S. G. części oryginalne gwarantujące przywrócenie pojazdu do stanu sprzed zdarzenia, a w asortymencie części zamiennych niezbędnych do naprawy motocykla K. nie były dostępne części zamienne dobrej jakości. Opinia ta nie została w żaden sposób zakwestionowana przez powoda czy pozwanego. Ponadto biegły w sposób przekonywujący uzasadnił przyczyny przyjęcia stawki roboczogodziny w wysokości 100 zł mechanik i 100 zł lakiernik.

Mają powyższe na uwadze należało uznać, że aby pojazd K. został przywrócony do stanu sprzed zdarzenia, to poszkodowany, a obecnie powód jako nabywca wierzytelności winien otrzymać odszkodowanie w łącznej wysokości 7862,91 zł brutto, zgodnie z opinią biegłego sądowego S. G.. Sąd przyjął jako wysokość szkody kwotę 7862,91 zł brutto zakładającą odbudowę przedmiotowego pojazdu z wykorzystaniem części zamiennych oryginalnych. Jak już wskazano wyżej – przywrócenie pojazdu do stanu poprzedniego polega na doprowadzeniu do stanu używalności w takim zakresie w jakim istniał przed wyrządzeniem szkody, a zatem oznacza to, że należy pokryć wszelkie koszty związane z doprowadzeniem pojazdu do stanu sprzed szkody.

Wobec tego, na podstawie sporządzonej opinii zasadne było ustalenie wysokości odszkodowania na kwotę 7862,91 zł brutto. Pozwany wypłacił poszkodowanej kwotę 6866,45 zł. Zatem należne powodowi odszkodowanie z tytułu szkody w motocyklu K. z dnia 15 lipca 2013 roku pomniejszone o wypłacone odszkodowanie wynosi 996,46 zł. Mając na uwadze treść art. 321 k.p.c. i zakaz wychodzenia ponad żądanie zasadne było zasądzenie kwoty 832,85 zł tytułem odszkodowania za uszkodzony motocykl.

Mając powyższe na uwadze Sąd na podstawie art. 509 k.c. w zw. z art. 436 §2 k.c. i 415 k.c. oraz w zw. z art. 361 § 1 i 2 k.c w zw. z art. 363§1 k.c. i w zw. z art. 34 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli oraz 321 k.p.c. zasądził od pozwanego

na rzecz powoda kwotę w wysokości 832,85 zł, stanowiącą pozostałą kwota odszkodowania należna powodowi z tytułu szkody powstałej w wyniku zdarzenia z dnia 15 lipca 2013 roku (pomniejszona o wypłacone odszkodowanie przez pozwanego).

Kolejnym składnikiem roszczenia powoda były skapitalizowane odsetki liczone od dopłaconej przez pozwanego części odszkodowania tj. od kwoty 1904,95 zł od dnia 16 sierpnia 2013 roku do dnia 12 czerwca 2014 roku.

W myśl art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli (Dz. U. Nr 124, poz. 1152) wypłata należnego odszkodowania powinna nastąpić w terminie 30 dni od dnia zgłoszenia szkody. Po upływie tego terminu ubezpieczyciel popada w zwłokę. Zgodnie natomiast z art. 481 § 1 k.c. jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Skoro w dniu 16 lipca 2013 roku poszkodowany W. B. zgłosił szkodę powstałą w motocyklu K., co było bezsporne, to po upływie 30 dni pozwany popadł w opóźnienie. Wobec powyższego powód jako nabywca wierzytelności był uprawniony do skapitalizowania odsetek od części dopłaconego odszkodowania w wysokości 1904,95 wypłaconego dopiero po wezwaniu pozwanego do zapłaty przez powoda tj. za okres od dnia 16 sierpnia 2013 roku do dnia 12 czerwca 2014 roku. Odsetki ustawowe zatem liczone od wskazanej powyżej kwoty i za wskazany okres wyniosły 203,54 zł.

Na podstawie powyżej wskazanych przepisów Sąd zasądził również w punkcie pierwszym wyroku kwotę w wysokości 203,54 zł stanowiącą skapitalizowane odsetki.

Sąd orzekł o dalszych odsetkach od kwoty 832,85 zł na podstawie art. 481 § 1 k.c. i art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. Natomiast o odsetkach od kwoty 203,54 zł stanowiącej skapitalizowane odsetki Sąd orzekł na mocy art. 482 § 1 k.c.

Należy zaznaczyć, iż Sąd orzekł o odsetkach przy uwzględnieniu zmienionego przepisu art. 481 § 2 k.c. od dnia 1 stycznia 2016 roku. Trzeba bowiem podkreślić, iż powód w uzasadnieniu pozwu jednoznacznie sformułował żądanie wskazując, iż domaga się odsetek za opóźnienie. Skoro od 1 stycznia 2016 roku ustawodawca wprowadził odrębną kategorię odsetek – obecnie zarówno istnieją odsetki ustawowe i jak i odsetki ustawowe za opóźnienie, a bez wątpienia powód żądał odsetek za opóźnienie, to należało je zasądzić zgodnie z żądaniem sformułowanym w pozwie.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 98 k.p.c. tj. według zasady odpowiedzialności za wynik procesu. Koszty poniesione przez powoda wyniosły 1080,22 zł i objęły opłatę sądową od pozwu w kwocie 52zł, opłatę od pełnomocnictwa 17 zł, koszty wynagrodzenia profesjonalnego pełnomocnika 180 zł (§ 6 pkt 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu, (Dz. U. nr 163, poz. 1349, ze zm.) oraz wykorzystaną zaliczkę na wynagrodzenie biegłego w wysokości 831,22 zł.

Ponadto w punkcie IV wyroku Sąd na podstawie art. 84 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych z dnia 28 lipca 2005 roku nakazał zwrócić ze Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Bydgoszczy powodowi kwotę 168,78 zł tytułem nadpłaconej zaliczki.

SSR Sylwia Roszak